

LBRIS

We know
books

Ella Leynard

DIN CARTEA DE POVEȘTI

Ilustrații:
ANDREI HEDEȘ

Editura
NEUMA
2025

Cuprins

Trei prieteni	5
Oglinda fermecată	11
Țoculeț și Ținu	17
Căprior	25
Noaptea magică a Sânzienelor	37
Ne despărțim, Kenny	43
În podul cu fân	53
Ariciul după ploaie	63

Trei prieteni

Grigoraș mergea din ce în ce mai repede. În buzunarul de la haina albastră, cam mare pentru el, strângea pumnul cu banii pe care mama îi dăduse să îi cumpere medicamentul de la farmacie.

Mama îl aștepta în patul ei din dormitorul mare, era palidă și nu îi plăcuse deloc cum o văzu în ușă, când îi deschisese. Era albă la față și era clar că nu se simțea bine. Mama lui era mereu zâmbitoare și iubitoare, poate îl alintase prea mult, dar uite, acum îi lipsea grozav căldura din vocea ei și cuvintele ei de alint. Cum suna numele lui rostit de mama, nu era nici un cuvânt mai frumos pe lume.

Trecu pe lângă școala care acum părea pustie, copiii erau plecați acasă în vacanța de Crăciun. Doamne, parcă era alt loc. Cât era de însuflețită răsunând a voci de copii, veseli și atât de gălăgioși

– Unde ai plecat singur, Grigoraș? după voce era tanti Nela, vecina lor de la parter, dar nici nu o văzu, atât de concentrat era, cu gândul la mama lui și la banii din buzunarul de la haină.

– Îi... Sărut-mâna. M-a trimis mama să cumpăr ceva, răspunse cam bâlbâit Grigoraș.

Se bucură să se îndepărteze unde nu mai era nimeni să îl întrerupă din treaba lui.

Nu trecu mult și auzi deodată râsete.

– Uite-l pe Grigoraș! Hei, Grigoraș, vii cu noi pe dealul din parc să ne dăm cu bicicletele? Erau cele două colege de clasă ale lui, fetele prea guralive pentru gustul lui, care stăteau în prima bancă de la geam și erau nedespărțite.

– Mergeți voi. Nu vin. „Nesuferitele astea două“, gândi în sinea lui. Știa el ce rele și bârfitoare erau. Și tocilare, pe deasupra! Degeaba erau blonde și frumoase dacă erau așa de nesuferite!

– Hei, ce faci? Ce te grăbești așa? Unde te duci? Era Alin. Prietenul lui venea alergând spre el.

– Să cumpăr ceva. M-a trimis mama, spuse.

– Eu am ieșit cu Padu la plimbare. Știi că am promis că dacă sunt de acord să-mi ia câine, o să am grijă de el. Eu îl plimb. Dimineața, înainte să plec la școală, când mă întorc și seara, după ce îmi fac temele. Vrei să merg cu tine?

– Dă-mi să-l plimb eu pe Padu, spuse Grigoraș.

– Sigur. Alin îi întinse lesa.

– Ce bine de tine, ai tăi te-au lăsat să ai un câine, eu nu am voie, știi, își aminti Grigoraș trist.

– Lasă, când vrei, mergem împreună și ne plimbăm și ai tu grijă de Padu. Dacă este al meu, este jumătate și al tău, vrei? îi spuse plin de însuflețire Alin.

– Da? Așa spui? Ce bine îmi pare! Mulțumesc! răspunse Grigoraș pe nerăsuflăte, îmbujorându-se de bucurie. Și dacă tu nu poți ieși cu el, mă chemi pe mine.

– Așa facem. Știam că pot conta pe tine. Batem palma?

LBRIS

We know
books

Se întoarse spre prietenul lui și primul lui coleg de bancă din viața de școlar. Anul viitor vor fi în clasa I. Vor fi băieți mari. Trebuie să se ajute unul pe altul .

– Ce zici, mai târziu mergem să îl plimbăm pe Padu în parc? întrebă Alin.

– După ce cumpăr medicamentul de la farmacie și-l duc mamei, răspunse Grigoraș. Și ochii lui albaștri ca cerul de primăvară se întunecară din nou, cu gândul la mama.

Băieții, la fel de bucuroși ca și Padu, ajunseră la farmacie.

Dar, când scoase mâna din buzunar, Grigoraș se albi la față, într-o clipă întoarse cele două buzunare de la haină pe dos, dar degeaba.

– Am pierdut banii! abia șopti.

– Stai puțin, caută bine, îl încurajă Alin.

– I-am avut aici, în buzunar, îi arătă Grigoraș buzunarul gol.

– Vezi și în celelalte buzunare. Poate în buzunarul de la pantalon, insistă Alin.

– Nu, aici au fost. Nu sunt nicăieri. I-am pierdut, murmură.

Padu pe care îl lășaseră la ușa farmaciei, privea prin geam nedând vreun semn că i-ar putea înțelege. Și deodată începu să latre. Lătra atât de tare, că băieții ieșiră la el. Începu să alerge agitat în jurul lor, să latre, apoi alergă pe stradă, înapoi, de unde veniră.

– Padu, stai! Stai, Padu! Alin răcnea cât îl țineau plămâni. Degeaba. Padu parcă era nebun. Alerga și lătra. Alin după el, Grigoraș se urni și el până la urmă, după ei.